

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG LEUVEN.
AFDELING BURGERLIJKE RECHTBANK.
Zoals in kort geding.

Zitting: 18 april 2013

EINDBESCHIKKING

(op tegenspraak)

Rol nr.:

In de zaak van

1. wonende te

2. wonende te

3. wonende te

- eisers, ter zitting vertegenwoordigd door meester advocaat te

tegen:

HET VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, voor wie optreedt de Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, met kabinet gevestigd te 1210 Brussel, Koning Albert-II-laan 19, 1ste verdieping.

- verweerder, ter zitting vertegenwoordigd door meester advocaat te

1 Procedure

De zaak werd tegensprekelijk behandeld op de zitting van 21 maart 2013.

Na sluiting der debatten werd de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken van 15 juni 1935 werden in acht genomen.

Het dossier van de rechtspleging omvat

- de dagvaarding in opheffing van een bekrachtigd stakingsbevel, betekend bij exploit van 9 november 2013 door plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder in vervanging

van gerechtsdeurwaarder te

- de neergelegde conclusies en stavingstukken

2. Vordering

Eisers vorderen, zoals uitgebreid bij conclusie de opheffing te bevelen van het bekrachtigd stakingsbevel, gegeven door de stedenbouwkundige inspecteur RWO Vlaams Brabant van 4 september 2012 onder kenmerk met betrekking tot het perceel

In ondergeschikte orde, verweerder te veroordelen aan de eigenaar van het litigieuze perceel voorafgaand een onteigeningsvergoeding te betalen.

In meer ondergeschikte orde, verweerder te veroordelen conform art. 5.4.2 VCRO, uiterlijk tegen 30 april 2015 een planologisch oplossingskader vast te stellen, waarbij hun rechten worden gerespecteerd.

3 Relevante feitelijke gegevens

Op 6 september 2012 wordt bij aangetekende brief door het Agentschap Inspectie RWO, Vlaams Brabant aan eisers, als eigenaars (1ste en 2de eisers) dan wel als bewoner (3de eiser) van het terrein gelegen te het stakingsbevel van 4 september 2012 bezorgd.

Dit stakingsbevel, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 5 september 2012 wordt opgesteld nadat inbreuken op de wetgeving inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening werden vastgesteld, namelijk het in stand houden van constructies zonder vergunning, het plegen van een inbreuk op de plannen van aanleg en het gewoonlijk gebruiken van een grond voor het plaatsen van caravan zonder vergunning.

Eisers worden erop gewezen dat door dit stakingsbevel een einde moet worden gesteld aan de bewoning op dit terrein en zij het terrein moeten verlaten, op straffe van een administratieve geldboete.

4 Beoordeling

4.1

Krachtens art. 6.1.47 laatste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 (kortweg VCRO) kan in kortgeding de opheffing van een maatregel, bevolen door het Vlaams Gewest worden gevorderd.

De vordering werd regelmatig ingesteld en is ontvankelijk.

4.2

De kortgedingrechter die kennis neemt van een vordering tot opheffing kan enkel nagaan of het bestreden stakingsbevel terecht werd gegeven, namelijk het toetsen op zijn formele wettigheid en interne wettelijkheid zonder beoordeling van de opportuniteit.

Eisers stellen dat uit de feitelijke elementen volgt dat de voorwaarden voor een stakingsbevel niet zijn voldaan. Zij verwijzen naar de diverse procedures die in het verleden werden gevoerd en waarbij volgens hen telkens de bewoonbaarheid van het weekendverblijfpark werd bestendigd. Bovendien zou volgens hen de strafrechtelijke verjaring zijn ingetreden, gezien de constructies zijn opgericht tussen 1984 en 1988.

43

Er kan gelet op de voorgelegde stukken, geen betwisting bestaan dat het domein waarvan de eigendom deel uitmaakt, gelegen is in natuurgebied en derhalve de hierop geplaatste constructies geen planologisch regelmatig bestaan hebben.

Bij verordenend besluit van 16 september 1992 heeft immers de Vlaamse Overheid de bestemming van dit domein als natuurgebied bevestigd met terugwerkend werking tot 7 april 1977. Het annulatie beroep bij de Raad van State tegen dit besluit werd bij arresten van 28 november 2002 en 22 april 2005 afgewezen.

Dit wordt overigens bevestigd in het arrest van 20 november 2007 gewezen door het hof van beroep te Brussel, waarbij de veroordeling van een aantal eigenaars van constructies in het domein door de correctionele rechtbank te Leuven (vonnis 29 januari 2002) werd bevestigd; meer bepaald werd de herstellvordering gegrond verklaard om reden dat de constructies die het voorwerp uitmaakten ten tijde van de geïncrimineerde perioden en op het ogenblik van hun oprichting gelegen waren in natuurgebied volgens het gewestplan en in dezelfde periode niet opgenomen waren in een rechtsgeldige en niet vervallen verkavelingvergunning.

De overweging dat ten aanzien van andere eigenaars en of bewoners, die niet werden vervolgd geen inbreuken op de stedenbouwkundige voorschriften meer kunnen worden vastgesteld kan uiteraard niet worden bijgetreden. Immers wordt voorbijgegaan aan het feit dat in huidige procedure geen herstellvordering wordt ingesteld, zijnde een bijgaande maatregel na veroordeling wegens stedenbouwkundige inbreuken, doch enkel de stopzetting wordt beoogd van een vastgesteld misdrijf met de bedoeling verdere inbreuken tegen te gaan.

Het eigendomsrecht impliceert ook niet dat de eigenaar het recht wordt verleend inbreuken te plegen tegen de regelgeving betreffende stedenbouw. In natuurgebied, zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied, mogen enkel jagers en vissershutten worden gebouwd, voor zover deze niet kunnen worden gebruikt als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk en is er niet alleen het oprichten en het voortzetten maar ook het "in stand houden" van constructies op zich strafbaar.

Overigens stellen eisers ten onrechte dat het stakingsbevel erop gericht zou zijn de eigendom van het perceel te ontnemen; krachtens art 6 I 47 VCRO moet een stakingsbevel als preventieve maatregel worden gegeven, telkens er sprake is van misdrijf.

44

Op grond van het bovenstaande moet de vordering tot opheffing van het stakingsbevel als ongegrond worden afgewezen.

Zoals ter zitting opgeworpen, is de kortgeding rechter uiteraard niet bevoegd om uitspraak te doen over de vorderingen zoals in ondergeschikte orde gesteld, namelijk de veroordeling van verweerder tot betaling van een onteigeningsvergoeding dan wel tot het vaststellen van een planologisch oplossingskader conform art 542 VCRO.

De gerechtskosten worden ten laste gelegd van eisers; er wordt vastgesteld dat verweerder de toekenning van een rechtsplegingvergoeding niet vordert.

5 Beslissing

De dienstdoende voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, zitting houdend zoals in kort geding, spreekt in eerste aanleg volgende beschikking uit.

De vordering is ontvankelijk maar niet gegrond.

De gerechtskosten worden ten laste gelegd van eisers en worden vastgesteld op 230,50 euro (dagvaardingskosten) voor eisers en op nul voor verweerder.

Deze beschikking werd uitgesproken in de openbare terechtzitting zoals in kort geding van de rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Leuven op donderdag 18 april 2013, waar zetelden:

rechter, dienstdoende voorzitter
substituut-procureur des Konings, bijgestaan door
griffier